

Súd: Krajský súd Trenčín  
Spisová značka: 4Co/150/2014  
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3212204538  
Dátum vydania rozhodnutia: 06. 11. 2014  
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Oľga Lichnerová  
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2014:3212204538.1

## Rozhodnutie

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky JUDr. Oľgy Lichnerovej a sudkýň JUDr. Alice Beňovej a JUDr. Ivety Martinákovovej v právnej veci žalobcu A., s.r.o., so sídlom N., A. XX, L.: XX XXX XXX, zastúpeného Advokátskou kanceláriou T. A., s.r.o. so sídlom N., B. 4, proti žalovanej Z. republika - O. spravodlivosti SR, so sídlom N., R. námestie XX, o náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Bánovce nad Bebravou zo dňa 5. decembra 2013, č.k. 5C/148/2012-125 takto

### rozhodol:

Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa **p o t v r d z u j e .**

Žalovanej náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a .**

### o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom súd prvého stupňa zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal proti žalovanej zaplataenia náhrady majetkovej škody vo výške 1.987,21 Eur a náhrady nemajetkovej ujmy vo výške 397,44 Eur z titulu nesprávneho úradného postupu Okresného súdu Bánovce nad Bebravou, návrh žalobcu na prerušenie konania zamietol a žalovanej náhradu trov konania nepriznal. Svoje rozhodnutie po právnej stránke odôvodnil § 44 ods. 2 Exekučného poriadku, § 3 ods. 1 písm. d), § 4 ods. 1 písm. a) bod 1, § 5 ods. 1, § 6 ods. 1, § 9 ods. 1, 2, § 15 ods. 1, § 16 ods. 1, § 17 ods. 1, 2, 3 písm. a), b), c), d) zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci, ako i § 103 a § 104 ods. 2 O.s.p. Žalobca uviedol, že ako oprávnený subjekt navrhol súdnemu exekútorovi vykonať exekúciu pre vymoženie svojej pohľadávky voči povinnej Oľge Okšovej, nar. 02.03.1963, ktorá mu voči nej vznikla zo zmluvy o úvere č. 300500043. Súdny exekútor požiadal Okresný súd Bánovce nad Bebravou o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie. Povinnosťou exekučného súdu bolo rozhodnúť o žiadosti o udelenie poverenia do 15 dní od jej doručenia súdu. Exekučný súd rozhodol o žiadosti až dňa 06.09.2012, pričom konanie začalo dňa 13.07.2012. K rozhodnutiu o žiadosti tak došlo po uplynutí zákonom stanovenej doby. Súd prvého stupňa dospel k záveru, že žaloba nie je dôvodná, a preto ju zamietol. Z vykonaného dokazovania zistil, že exekútor požiadal Okresný súd Bánovce nad Bebravou o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie dňa 27.08.2012. Okresný súd Bánovce nad Bebravou uznesením zo dňa 30.08.2012, č.k 2Er/284/2012-13 žiadosť o udelenie poverenia zamietol, ktoré uznesenie v spojení s uznesením odvolacieho súdu nadobudlo právoplatnosť dňa 08.08.2013. V danom prípade exekučný súd o žiadosti rozhodol na tretí deň od jej doručenia. Dobu od podania žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie do rozhodnutia o nej nemožno považovať za prieťahy v konaní, ani za rozhodnutie v lehote, ktorá by bola neprimeraná vo vzťahu k právu žalobcu na súdnu ochranu - právu, aby jeho vec bola v primeranej lehote prejednaná a rozhodnutá. Keďže nárok žalobcu bol nedôvodný už z hľadiska jeho právneho základu, keďže súd nezistil nesprávny úradný postup v postupe exekučného súdu a ani nezákonnosť rozhodnutia, je tak bezpredmetné zaoberať sa vznikom škody, jej výškou a príčinnou súvislosťou medzi postupom exekučného súdu a škodou žalobcu. Znalecký posudok č. 1/2013 vypracovaný znalcom doc. JUDr. PhDr. O. Z., PhD. súd prvého stupňa nepovažoval za dôkaz, ktorý by mal význam v prejednávanej veci. Konštatoval, že vo veci by bolo

nadbytočné vykonávať akékoľvek dokazovanie výsluchom svedkov pôsobiacich na exekučnom súde, keď jediným objektívnym dôkazom o prípadných prieťahoch v konaní, resp. o inom nesprávnom úradnom postupe súdu môže byť iba exekučný spis, z ktorého sú zrejme všetky úkony a rozhodnutia súdu v danej veci, ako aj dĺžka konania a čas vykonávania jednotlivých úkonov. Pre neexistenciu právneho základu uplatneného nároku nie je namieste ani rozhodovať o ňom medzitymným rozsudkom. Súd prvého stupňa preskúmal aj návrh žalobcu na prerušenie konania, pričom dospel k záveru, že návrh nie je dôvodný a tento zamietol. Nevzhladol dôvody na prerušenie konania podľa § 109 ods. 1 písm. b) O.s.p. Uviedol, že žalobca nepreukázal, že by podal sťažnosť na ústavnom súde a pokiaľ ju aj podal, nie je takáto okolnosť sama o sebe dôvodom na prerušenie konania. Vylúčenie sudcov okresného súdu nie je prejudiciálna otázka, ktorú nie je súd v tomto konaní oprávnený riešiť. Okresný súd túto otázku v konaní riešil v súlade s § 16 O.s.p., keď námietku zaujatosti vznesenú žalobcom predložil nadriadenému súdu a nadriadený Krajský súd v Trenčíne bol oprávnený taktiež túto otázku riešiť a o námietke zaujatosti žalobcu rozhodol. Pokiaľ ide o dôvod prerušenia konania podľa § 109 ods. 2 písm. c) O.s.p., tak v tomto prípade ide o možnosť súdu prerušiť konanie, no ani podľa tohto ustanovenia nie sú splnené podmienky na prerušenie konania. Žalobca nepreukázal, že prebieha konanie, v ktorom sa rieši otázka, ktorá môže mať význam pre rozhodnutie súdu v tejto veci. Jednak nepreukázal podanie sťažnosti na ústavnom súde a ani to, že ústavný súd o nej ďalej koná. Pokiaľ by však žalobca uvedenú sťažnosť podal a ústavný súd o nej konal, nejde podľa názoru súdu prvého stupňa o otázku, ktorá môže mať význam pre rozhodnutie súdu, keďže ide o procesnú otázku a nie o otázku, ktorá je prejudiciálnou vo vzťahu k riešeniu sporu vo veci samej. O trovách konania rozhodol súd prvého stupňa podľa § 151 ods. 2 O.s.p. a žalovanej náhradu trov konania nepriznal, keďže si ich nevyčísľila a zo spisu jej žiadne nevyplývajú.

Proti tomuto rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie žalobca z dôvodov, že v konaní došlo k vadám uvedeným v ust. § 221 ods. 1 O.s.p. a to, že v spojení s ust. § 205 ods. 2 písm. a) O.s.p. sa mu postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, v spojení s ust. § 221 ods. 1 písm. f) O.s.p., v konaní rozhodoval vylúčený sudca (§ 205 ods. 2 písm. a) O.s.p. v spojení s § 221 ods. 1 písm. g) O.s.p.), súd prvého stupňa vec nesprávne právne posúdil podľa ust. § 205 ods. 2 písm. a) O.s.p. v spojení s ust. § 221 ods. 1 písm. h) O.s.p., súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy a rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Namietal, že súd prvého stupňa vec prejednal v neprítomnosti žalovanej a jej právneho zástupcu postupujúc podľa § 101 ods. 2 O.s.p. s tým, že žalobca riadne a včas požiadal o zrušenie pojednávania. Žalobca uskutočnil podanie, ktorým upovedomil súd o skutočnostiach nasvedčujúcich k tomu, že sudcu, ktorému bola vec pridelená systémom súdneho manažmentu je potrebné z konania vylúčiť, pričom okolnosť, že krajský súd nevzhladol v označených veciach a skutočnostiach dôvod na vylúčenie sudcu nič nemení na tom, že v očiach žalobcu a objektívne v očiach verejnosti, nemožno tohto sudcu považovať za nestranného. Uviedol, že názor krajského súdu vo veci nestrannosti pre rozpor s rozhodovacou praxou iných krajských súdov, Ústavného súdu SR a Európskeho súdu pre ľudské práva v Štrasburgu, neobstojí. Žalobca podal ústavnú sťažnosť pre porušovanie jeho práva na nestranný súd, ktorej výsledkom bude zrušenie rozhodnutia krajského súdu. Čo sa týka konečného rozhodnutia vo veci súdom (vylúčeným sudcom) neprichádzalo v čase jeho vydania do úvahy aj preto, že súd v rovnakom rozhodnutí rozhodol aj o zamietnutí návrhu na prerušenie konania podľa § 109 ods. 2 písm. c) O.s.p., proti ktorému legálne pripustil odvolanie. Súd sa nedostatočne oboznámil s podmienkami, za ktorých je možné viesť konanie, keď ignoroval žiadosť žalobcu o odročenie nariadeného pojednávania z dôležitého dôvodu. Rovnako nemal možnosť vyjadriť sa k tvrdeniam žalovanej, z ktorých súd pri svojom rozhodovaní vychádzal a zachytil ich aj v odôvodnení svojho rozhodnutia. Súd sa tiež dopustil viacerých omylov, keď konštatoval, že žalobcom namietané lehoty na vydanie rozhodnutia boli dodržané, avšak v odôvodnení prezentované časové úseky tomu nenasvedčujú. Namietal porušenie svojho práva na kontradiktórne konanie, kedy žalobca ako strana konania nebol oboznámený s obsahom dôkazov a prednesov, nemal možnosť k týmto dôkazom o prednesoch vyjadriť a sám nemal možnosť navrhnuť dôkazy na podporu svojich tvrdení. Kontradiktórnosť súdneho procesu sa neobmedzuje len na oprávnenie vyjadrovať sa k tvrdeniam protistrany, ale vzťahuje sa aj na rovnaké oprávnenie voči dôkazom, ktoré súd získal z vlastnej iniciatívy. Čo sa týka skutočnosti, že v danej veci nebolo možné rozhodnúť bez nariadenia pojednávania, poukázal na skutočnosť, že súd vykonal dokazovanie, ktorého obsah a rozsah si bez uvedenia akéhokolvek dôvodu určil sám. Žiadal preto, aby odvolací súd zrušil napadnutý rozsudok okresného súdu a vec mu vrátil na opätovné prejednanie.

Žalovaná sa k odvolaniu žalobcu písomne nevyjadřila.

Krajský súd v Trenčíne ako súd odvolací vec preskúmal podľa § 212 ods. 1 O.s.p. bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 214 ods. 2 O.s.p. v spojení s § 156 ods. 3 O.s.p. a dospel k záveru, že napadnuté rozhodnutie súdu prvého stupňa je potrebné ako vecne správne potvrdiť podľa § 219 ods. 1 O.s.p. z týchto dôvodov:

V sporovom konaní, o ktoré ide aj v prejednávanej veci, platí dispozičná a prejednacía zásada. Prejednacía zásada spočíva v tom, že tvrdenie skutočností a navrhovanie dôkazov, ktoré ju preukazujú, je zásadne vecou účastníkov konania. Úprava vychádza z toho, že iniciatíva pri zhromažďovaní dôkazov leží zásadne na účastníkoch a ukladá im označiť dôkaz k preukázaniu tvrdenia. Účastník má povinnosť tvrdenia (§ 79 ods. 1 a § 101 ods. 1 O.s.p.) a povinnosť dôkazu. K splneniu tejto povinnosti je viazaný každý účastník konania. Pokiaľ žalobca poukazuje na ust. § 101 ods. 2 O.s.p., odvolací súd zdôrazňuje, že ust. § 101 ods. 2 O.s.p. predpokladá pre prejednanie v neprítomnosti účastníka konania skutočnosť, že sa účastník nedostaví na pojednávanie a nepožiadá z dôležitého dôvodu o odročenie.

Odvolací súd v danej veci dospel k záveru, že súd prvého stupňa sa riadne vo svojom odôvodnení v rozsudku zaoberal z akého dôvodu pojednával napriek tej skutočnosti, že riadne predvolaní účastníci sa na pojednávanie nedostavili. Súd prvého stupňa sa tiež riadne zaoberal vyhodnotením žiadosti žalobcu o odročenie pojednávania v napadnutom rozsudku, ktorým zamietol aj návrh žalobcu na prerušenie konania, keď riadne v odôvodnení uviedol z akých dôvodov tento návrh žalobcu zamietol.

V prejednávanej veci preto nebolo porušené právo na kontradiktórne konanie. Podľa ust. § 115 ods. 1, 2 O.s.p., ak tento zákon alebo osobitný predpis neustanovuje inak, súd nariadi vo veci samej pojednávanie, na ktoré predvolá účastníkov a všetkých, ktorých prítomnosť je potrebná. Predvolanie sa musí doručiť účastníkom tak, aby mali dostatok času na prípravu, spravidla najmenej 5 dní pred dňom, keď sa má pojednávanie konať.

Právo účastníka, aby jeho vec bola prejednávaná verejne a v jeho prítomnosti, zaručené čl. 48 ods. 2 Ústavy SR, je potrebné chápať tak, že súd je povinný umožniť účastníkovi uplatnenie práva konať a rozhodnúť v jeho neprítomnosti. Dokazovanie je časťou občianskeho súdneho konania, v ktorej si súd vytvára poznatky potrebné na rozhodnutie vo veci. Účastníci konania majú procesnú, dôkaznú povinnosť, teda povinnosť uviesť dôkazy na preukázanie tvrdených skutočností. Procesný dôsledok spojený s dôkaznou povinnosťou môže mať za následok neunesenie dôkazného bremena. Dôkaznú povinnosť môže plniť účastník od začiatku konania v návrh na začatie konania, vo vyjadrení k nemu mimo týchto procesných úkonov v rámci prípravy pojednávania, pri odročovaní pojednávania. Jej cieľom je unesenie dôkazného bremena v rozsahu, v ktorom dôkazné bremeno spočíva na účastníkovi konania bez ohľadu na jeho procesné postavenie. Za dôkaz môžu slúžiť všetky prostriedky, ktorými možno zistiť stav. Podľa ust. § 129 ods. 1 O.s.p. možno vykonať dokazovanie listinami tak, že predseda senátu (samosudca) na pojednávaní listinu alebo jej časť prečíta alebo oboznámi ich obsah. Podľa ust. § 122 ods. 1 O.s.p. súd vykonáva dokazovanie na pojednávaní, ak neboli splnené podmienky na vydanie rozhodnutia bez ústneho pojednávania.

Žalobca v množstve svojich podaní na súdoch tvrdí, že súd mu svojim postupom odňal možnosť konať pred súdom, avšak ako bolo vyššie konštatované, v danej veci bolo nariadené pojednávanie na konkrétny termín, žalobca bol riadne a včas predvolaný, nedostavil sa, a preto sa súd prvého stupňa na pojednávaní oboznámil s obsahom spisu a obsahom exekučného spisu súdu. Pokiaľ teda súd prvého stupňa na pojednávaní vykonal dôkazy navrhované žalobcom a poskytol možnosť obom účastníkom zúčastniť sa pojednávania, čím mali možnosť vyjadriť sa k dôkazom, resp. navrhnúť ďalšie dôkazy na preukázanie svojich tvrdení, takýmto postupom súdu prvého stupňa nedošlo k porušeniu princípov kontradiktórnosti, princípu rovnosti zbraní ako základných definičných prvkov práva na spravodlivé súdne konanie. Súd prvého stupňa preto v prejednávanej veci dodržal zásadu priamosti, ústnosti vykonávania dôkazov ako jednu zo základných zásad občianskeho súdneho konania, ktorú zaručuje nielen Ústava (čl. 48 ods. 2), ale aj Dohovor (čl. 6 ods. 1), keďže táto zásada je súčasťou práva účastníkov konania na spravodlivé prejednanie veci týkajúce sa ich občianskych práv a záväzkov. Postupom súdu prvého stupňa preto nedošlo k porušeniu práva vyjadriť sa ku každému z vykonaných

dôkazov v zmysle čl. 48 ods. 1 Ústavy SR, k porušeniu zásad priamosti a ústnosti vykonávaných dôkazov a kontradiktórnosti sporového konania.

Pokiaľ žalobca spochybňoval v konaní zákonného sudcu s poukazom na ust. § 15 ods. 1 O.s.p., odvolací súd zdôrazňuje, že o vylúčení zákonného sudcu už rozhodoval. Odvolací súd v aktuálnom konaní nezistil žiadne skutočnosti, ktoré by spochybňovali nestrannosť zákonného sudcu. Dôvod na vylúčenie sudcu nezakladá ani skutočnosť, že sudca má prejednať a rozhodnúť vec, v ktorej žalovaným je súd, na ktorom tento sudca vykonáva súdnictvo (viď. napr. uznesenie NS SR, sp. zn. 3Nc 14/2010). Pre účely preskúmanej veci odvolací súd zdôrazňuje, že dôvodom na vylúčenie sudcu nie je bez ďalšieho ani to, že vykonáva súdnictvo na súde, ktorý údajne podľa tvrdenia žalobcu svojim nesprávnym úradným postupom v inej právnej veci založil zodpovednosť žalovanej za majetkovú škodu a nemajetkovú ujmu v zmysle zákona č. 514/2003 Z. z.

V predmetnej veci bol správny postup súdu prvého stupňa, ktorý dospel k záveru, že nárok žalobcu nie je dôvodný, a to s poukazom na jeho skutkové tvrdenia, uvedené v žalobe, ako aj s poukazom na neunesenie dôkazného bremena na strane žalobcu v danej veci.

Preto krajský súd ako súd odvolací v konečnom dôsledku rozhodnutie súdu prvého stupňa ako vecne správne potvrdil, pričom zároveň dodáva, že pokiaľ sa žalobca vo svojom odvolaní dovoláva ústavnej sťažnosti, ktorú podal na postup krajského súdu vo veci nestrannosti pre rozpor s rozhodovacou praxou iných krajských súdov, tieto sťažnosti ako vyplývajú z ustálenej praxe boli ústavným súdom zamietnuté a preto ani táto námietka o rozhodovaní veci vylúčeným sudcom zo strany žalobcu dôvodná nie je.

O náhrade trov odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa ust. § 224 ods. 1 v spojení s ust. § 142 ods. 1 a ust. § 151 ods. 1 O.s.p., kedy úspešnej žalovanej v konaní náhrada trov odvolacieho konania priznaná nebola, nakoľko táto si žiadne trovy odvolacieho konania neuplatnila.

Toto rozhodnutie prijal senát krajského súdu jednomyseľne.

#### **Poučenie:**

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.